

200705185/1.

Datum uitspraak: 16 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/34788 van de rechtbank
's-Gravenhage van 26 juni 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 januari 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 21 juni 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 juni 2007, verzonden op 27 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers

Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Zwemstra

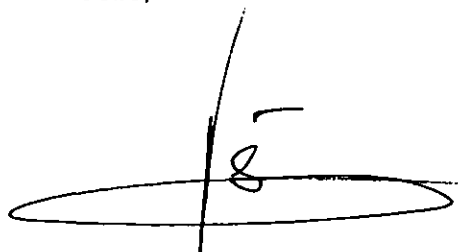
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 augustus 2007

91-506.

Verzonden: 16 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/34788 BEPTDN

Inzake : eiseres, V-nummer woonplaats
 kiezende ten kantore van haar gemachtigde,
 mr. J.H.E. Wanrooij, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde
 mr. E.T.P. Scheers, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiseres, geboren op , bezit de Turkse nationaliteit.
Zij verblijft sedert 1997 als vreemdeling in Nederland.
Bij schrijven van 12 januari 2002 heeft zij een aanvraag ingediend tot
verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in
artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) met als doel "verblijf bij
echtgenoot c.q. arbeid in loondienst". Deze aanvraag is door verweerder
opgevat als aanvraag met als doel "verblijf bij echtgenoot", aangezien een
verblijfsvergunning slechts onder één beperking kan worden verleend.
Op 14 januari 2004 heeft verweerder afwijzend beslist.
Eiseres heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 21 oktober
2004 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.
Bij uitspraak van 30 mei 2005 (AWB 04/51851) van deze rechtbank,
zittingsplaats Haarlem, heeft de rechtbank het tegen laatstgenoemd besluit
ingestelde beroep van eiseres gegrond verklaard.
Bij besluit van 21 juni 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiseres
wederom ongegrond verklaard.
2. Bij schrijven van 18 juli 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep
ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking
hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.
3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 24 mei
2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar
gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn
gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiseres stelt dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte zijn oordeel, dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, heeft gehandhaafd. Daartoe heeft zij onder meer aangevoerd dat verweerder de beslistermijn ruimschoots heeft overschreden, zowel ten aanzien van de beslissing in primo, als het thans bestreden besluit van 21 juni 2006. Eiseres doet in dat verband een beroep op de driejarentermijn. Voorts doet eiseres een beroep op de schrijnende gevallenregeling, alsmede de inherente afwijkingsbevoegdheid van verweerder. Volgens eiseres is er ook sprake van opgewekt vertrouwen, daar het eerdere beroep door deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, gegrond is verklaard. Daarbij komt dat eiseres eerder legaal het Schengengebied is binnengekomen via Duitsland en legaal Nederland is binnengekomen met een Duits Schengenvisum. Ook wordt voldaan aan de inhoudelijke voorwaarden voor een verblijfsvergunning. Voorts doet eiseres een beroep op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en op de medische situatie van haarzelf en haar zoontje. Verweerder heeft ten onrechte nagelaten een rapportage aan het Bureau Medische Advisering (BMA) te vragen, aldus eiseres. Ten slotte heeft eiseres een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel en het Associatiebesluit EG-Turkije.

3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiseres niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), niet een van de vrijstellingsgronden van artikel 17 Vw 2000 of artikel 3.71, tweede lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) van toepassing is en er voorts geen gronden zijn toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 (de hardheidsclausule).

4. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Artikel 3.71, eerste lid, Vw 2000 bepaalt dat een dergelijke aanvraag wordt afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf.

5. Niet betwist is dat eiseres niet beschikt over een geldige mvv. In geschil is of verweerder toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000.

6. Blijkens hoofdstuk B1/2.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) zal van de bevoegdheid om de hardheidsclausule toe te passen slechts in zeer bijzondere gevallen gebruik worden gemaakt.

Met verwijzing naar de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) overweegt de rechtbank dat de hier bedoelde

bevoegdheid van verweerder discretionair van aard is en toepassing ervan beperkt kan blijven tot uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien (zie uitspraak ABRS van 2 nov. 2005, JV 2005, 472). De weigering van verweerder om in een bepaald geval toepassing te geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 zal dan ook de toetsing in rechte slechts dan niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat verweerder bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten (vergelijk uitspraak ABRS van 9 december 2003, JV 2004, 63).

7. Eiseres beroept zich op medische omstandigheden van haar en haar zoontje op grond waarvan terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk is en die aanleiding zouden moeten zijn tot toepassing van de hardheidsclausule.

Ten aanzien van haar eigen psycho-medische omstandigheden heeft eiseres op de hoorzitting d.d. 23 november 2005 aangegeven af te zien van een advies van het BMA. Daarbij komt dat zij heeft nagelaten zelf de gestelde omstandigheden nader en voldoende te onderbouwen.

Ten aanzien van het betoog van eiseres dat haar zoontje dermate gehoor- en spraakproblemen heeft dat hij haar zorg behoeft, heeft verweerder kunnen oordelen dat de medische situatie van het kind niet dermate slecht is dat hij van verzorging door zijn moeder afhankelijk is en dat, wanneer de moeder tijdelijk naar Turkije zou gaan, andere opvang mogelijk is.

Ten aanzien van het verslag van een individueel psychologisch onderzoek 2006-2007 en de brief van logopediepraktijk Waij & Blaisse van mei 2006 merkt de rechtbank op dat deze eerst in beroep in het geding zijn gebracht, zodat verweerder deze stukken niet heeft kunnen meenemen en deze derhalve bij de onderhavige beoordeling geen rol kunnen spelen.

8. Wat betreft het beroep van eiseres op artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (Awb) wordt overwogen dat in dit kader al krachtens de Vreemdelingenwet is voorzien in een afwijkingsmogelijkheid, namelijk de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000. In deze zaak moet daarom gekeken worden of verweerder toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule.

9. Ook het beroep op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) faalt. Verwezen wordt naar de uitspraak van de ABRS van 28 september 2004, JV 2004, 432. Hierin is - materieel - het volgende overwogen. Het stellen van het mvv-vereiste betekent dat eerst in het kader van de aanvraag om een mvv de Minister van Buitenlandse Zaken, indien na toetsing aan de ter zake geldende vereisten blijkt dat daaraan niet (volledig) wordt voldaan, zal beoordelen of artikel 8 EVRM, gelet op de vaststelling dat het gaat om een eerste toelating, niettemin tot toelating noopt. In het kader van de vraag of verweerder het niet voldoen aan het mvv-vereiste kon tegenwerpen is voor die beoordeling geen ruimte. Verweerder heeft daarbij voorts betekenis mogen toekennen aan het feit dat de uit het vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten in beginsel tijdelijk van aard is. De rechtbank maakt dit oordeel tot het hare en acht in het onderhavige geval de tegenwerping van het mvv-vereiste niet in strijd met artikel 8 EVRM.

10. De stelling van eiseres dat zij aan de inhoudelijke voorwaarden voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning voldoet, wat hier ook van zij, wordt niet gevolgd. De ratio van het mvv-vereiste is dat de toetsing of aan die voorwaarden wordt voldaan, plaatsvindt terwijl de vreemdeling zich nog in het buitenland bevindt. Het bij een illegale aanwezigheid alhier toch in behandeling nemen van de aanvraag zou het eisen van een mvv zinloos maken. Dat eiseres Nederland legaal – namelijk met een door de Duitse vertegenwoordiging in Ankara afgegeven Schengenvisum – is ingereisd, doet daar niet aan af, aangezien dit visum inmiddels ruimschoots is verlopen en eiseres niet heeft voldaan aan de op haar ingevolge artikel 4.48 Vb 2000 (meldplicht) rustende termijn.

11. Voor zover eiseres zich beroept op het lange tijdsverloop in de procedure tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning overweegt de rechtbank dat eiseres de mogelijkheid openstond hiertegen een rechtsmiddel in te stellen, bezwaar dan wel beroep fictieve weigering, doch zij van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt.

12. Ten aanzien van het beroep op het Associatiebesluit EG-Turkije overweegt de rechtbank dat dit beroep niet is onderbouwd en derhalve niet kan slagen.

13. Het beroep op de regeling schrijnende gevallen dan wel het driejarenbeleid –wat hier verder van zij – is in dit geding niet aan de orde, nu het hier een aanvraag om een verblijfsvergunning bepaalde tijd voor verblijf bij partner betreft.

14. Eiseres heeft gesteld dat er sprake is van rechtsongelijkheid tussen de afhandeling van haar aanvraag en de behandeling van de echtgenote van de kroonprins van Nederland. Eiseres heeft echter niet onderbouwd dat er sprake is van gelijke gevallen die door verweerder ongelijk behandeld zijn. Ten aanzien van de andere zaak waarnaar eiseres in het kader van het gelijkheidsbeginsel verwijst, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank reeds in het bestreden besluit afdoende gemotiveerd aangegeven waarom geen sprake is van een gelijk geval. Het beroep van eiseres op het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet slagen.

15. Ook van schending van het vertrouwensbeginsel is de rechtbank niet kunnen blijken, waarbij zij opgemerkt dat de uitspraak van de zittingsplaats Haarlem, waarin het beroep van eiseres naar aanleiding van de eerdere beslissing op bezwaar van 21 oktober 2004 op grond van strijd met artikel 3:2 van de Awb (zorgvuldigheidsbeginsel) gegrond is verklaard, niet impliceert dat verweerder eiseres in het opnieuw te nemen besluit in het bezit diende te stellen van een verblijfsvergunning.

16. Verweerder heeft zich op grond van het voorgaande in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat toepassing van het mvv-vereiste niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Geen van de door eiseres naar voren gebrachte argumenten is van zodanig gewicht dat de beslissing van verweerder niet in stand zou kunnen blijven. Bijgevolg heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden besloten dat eiseres ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 jo. artikel 3:71, eerste lid, Vb niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning.

Ook overigens is niet gebleken van feiten en omstandigheden op grond waarvan het bestreden besluit niet in stand kan blijven.
Het beroep is derhalve ongegrond.

17. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.E.M.G. van Wezel en in het openbaar uitgesproken op 26 juni 2007, in tegenwoordigheid van mr. H. Egter van Wissekerke, griffier.

De griffier is verhinderd de uitspraak mede te ondertekenen.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 27 JUN 2007

Voor op te conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

J.H.E. WANROOIJ
M.J. POST

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Advocaten voeren praktijk onder eigen verantwoordelijkheid en voor eigen rekening en risico. Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval door de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitgekeerd.

Vierdens is daar dus de lange duur der onderhavige procedure welke zeer zeker géén schoonheidsprijs verdient, integendeel: VTVverzoek van 12-1-2002, welke eerst op 14-1-2004 werd geweigerd;, terwijl de bob van 21-6-2006 is, met uitspraak in beroep d.d. 26-6-2007. De totale duur dezer procedure bedraagt dus vijfenhalf jaar(!), zijnde een onredelijk lange termijn waarin verzoekster en haar gezin in onzekerheid verkeerden omtrent hun status hier te lande.

Hiermede schenden verweerder en rechtbank het aloude rechtsbeginsel dat er (binnen een redelijke termijn) een eind aan een procedure dient te komen, juist i.v.m. de rechtszekerheid voor justitiabelen: Litis finiri oportet.

Vijfdens heeft de rechtbank géén aandacht geschonken aan het door verzoekster gedane beroep op het gelijkheidsbeginsel in de bezwaarfase: vide bijl. 5 en 6. Het betreft hier een Surinaamse moeder met ziek kind, INDnr 8806-15-0108, met haar zoontje

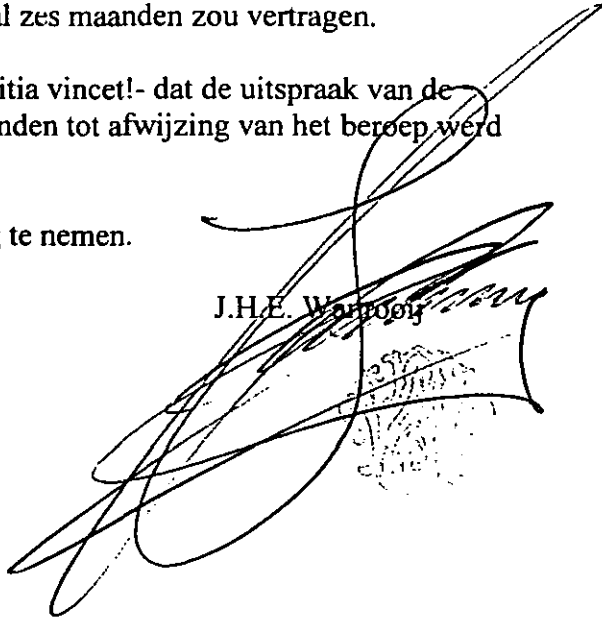
Zesdens miskent de rechtbank dat verzoekster de medische situatie van wèl nader en voldoende onderbouwde: vide r.o. 7 uitspraak à quo: de rechtbank verwijst naar het verslag van een individueel psychologisch onderzoek en de brief van logopodist Waij & Blaisse. Evenzo miskent de rechtbank het feit dat verzoekster ter hoorzitting bij verweerder d.d. 23-11-2005 afzag van een BMAadvies, zulks deed nadat haar zijdens verweerder was gezegd dat een BMAadvies de zaak nog wel eens met minimaal zes maanden zou vertragen.

Dit alles moet dan ook leiden tot de conclusie –Justitia vincet!- dat de uitspraak van de rechtbank ONredelijk is en dat er op onterechte gronden tot afwijzing van het beroep werd gekomen.

Derhalve met het verzoek dit beroep in behandeling te nemen.

Den Haag, 23 juli 2007

J.H.E. Warboon

Bijl. Uitspraak d.d. 26-6- 2007 + 6 bijl.